

Entrevista a Marieta Orozco, actriu catalana resident a Eivissa "Sóc un ens estrany"

Xicu Lluy

Marieta
Orozco

Marieta Orozco, nascuda a Barcelona el 1978, ja no és una promesa del cinema espanyol, sinó una ferma realitat. I, emperò, les oportunitats professionals es fan pregar més del desitjable. A pesar d'haver obtingut el Goya gràcies a *Barrio*, aquesta actriu d'aspecte fràgil afincada al port d'Eivissa té feina magra, ho admet amb franquesa. Lluny de descoratjar-se, les esperances de seguir treballant romanen intactes. Ha rodat *Chatarra* (Félix Rotaeta), *Krámpack* (Cesc Gay), *Pau i el seu germà* (Marc Recha), *Descongélate* (Félix Sabroso i Dunia Ayuso), *Triunfo* (Mireia Ros) i *Lo mejor de mí*, la seva prestació més recent. Una bona collita. Des del seu refugi vital pitius, mostrant-nos el seu somriure encisador, fa algunes confessions de caire personal sense pèls a la llengua.

—Set pel·lícules, fins ara. Comencem parlant de l'última, que encara no s'ha estrenat.

—L'ha dirigit Roser Aguilar i el rodatge va tenir lloc a Barcelona durant el passat mes d'agost, almenys pel que fa a la meva participació. Va de trasplantaments d'òrgans, tema una mica heavy. Què puc comentar del meu personatge de *Lo mejor de mí*? Doncs faig d'amiga íntima, embarassada per cert, de la noia protagonista (paper que interpreta Marian Álvarez). Es tracta d'un paper secundari, senzillet.

—El seu anterior treball fou *Triunfo*, sense cap opció d'aconseguir algun dels premis Goya d'enguany, val a dir.

—En efecte, ni una miserable candidatura...! Crec que això representa una injustícia, no només pel que fa a aquesta cinta sinó que també penso que s'han oblidat d'altres pel·lícules força interessants. De totes maneres, haig de reconèixer que últimament no tinc massa controlat el cinema que s'està engegant a Espanya. Als Goya sempre hi ha molts noms que perden qualsevol possibilitat d'èxit. La tendència apunta cap a un film determinat que s'emporta la majoria de guardons, així succeeix de manera habitual. El millor sol guanyar-ho tot.

—Li està sortint un encàrrec cada any i mig o dos anys. No deu llançar coets.

—És poquet. La professió no em va gaire bé, la veritat, i no sé per què. Ara a penes faig càstings, a diferència d'altres èpoques. En desconec el motiu, sincerament.

—I això que parlem d'una actriu que, abans de complir la vintena, ja s'havia embutxacat un Goya a la millor revelació per la Susi de *Barrio*, la joia de Fernando León de Aranoa.

—M'he quedat, sí. I, repeteixo, n'ignoro les causes. No sóc l'única persona del gremi sense treballar en aquests moments, estic pensant en gent

prou coneguda. Crec que també resulta una qüestió de modes. I de ratxes. A mi encara m'ha d'arribar el moment d'arrencar el vol.

—**Amb quina de les seves actuacions es troba més satisfeta?**

—*Triunfo* va agradar-me molt perquè m'encanten el rotlle del món gitano, la rumba i l'ambient del carrer, aquestes històries. De *Barrio* tinc un record especial, fou la primera i va representar el *bombazo* de la meua carrera. I també destacaria quan vaig debutar a *Chatarra*. Aleshores jo tan sols tenia tretze anys i era molt *fan* de Carmen Maura. Actuar amb ella va significar per a mi un luxe [«luja-zo», afirma]. Així mateix, un equip molt reduït, ja que devíem ser quinze persones, entre artistes i tècnics, va treure endavant *Pau i el seu germà*, dirigida per Marc Recha. La férem a un hostel dels Pirineus, allò semblava una mena de *Gran Hermano*. De debò, no sé quina obra triaria.

—**Al marge de les circumstàncies negatives, sempre hi ha projectes.**

—Intervindrè en el primer llargmetratge de Paula Palacios, una directora espanyola resident a la ca-

pital francesa. Portarà el títol de *Movida parisina* i les gravacions s'iniciaran després de l'estiu, potser el setembre, ja ho veurem, dependrà de la nova productora. Volia fer de ballarina de flamenc, m'il·lusionava molt, però finalment m'han canviat el paper i seré una noia una mica rara, que presenta una discapacitat, una espècie d'autisme.

—**Mentrestant, tampoc se'n lliura, ha de subsistir.**

—I tant...! A més d'actriu, sóc jardinera, cambra, el que puc.

—**Està aïllada?**

—Ho torno a dir: l'últim any he vist poca cosa, no estic massa al dia quant a realitzacions cinematogràfiques. Hi ha escassos films que m'entusiasmin. M'agafen etapes de mínima activitat professional en què em tanco i no vull saber res.

—**Sembla clar que Eivissa l'ha seduït.**

—El destí va portar-me a les Pitiüses [rialles]. Abans venia de vacances, ja m'agradava molt l'illa. Des de fa al voltant de dos anys, ja tinc el meu piset al barri de la Marina de Vila i, de fet, pot assegurar-se que visc aquí, m'hi he instal·lat, tot i que sovint em trasllado a Barcelona per visitar la meua mare. I també em deixo caure algun cop per Madrid. Tothom em diu que marxi, que aquí no fotrè res. Ans al contrari, jo em sento molt a gust a Eivissa amb el meu fill, Neo. Per alguna feina determinada, em mouré on calgui, no ho nego, però amb una criatura no me n'aniré a l'aventura.

—**És feliç?**

—Buscar-me la vida a Barcelona o Madrid suposaria una bogeria per a mi. Ara bé, amb una feineta baixa del braç te'n vas contenta a l'altra punta del món.

—**Cóm suporta el llarg hivern?**

—M'he inscrit a un curs de tall i confecció de roba a Santa Eulària del Riu. M'agrada cosir, fins i tot estic aprenent a dissenyar patrons.

—**Amb intencions de futur?**

—M'ho prenc com un simple *hobby*, però mai se sap, si la situació continua així... De totes formes, la meua autèntica passió és actuar davant les càmeres. Haig de reconèixer que, de petita, somiava convertir-me en ballarina. I ja posats a demanar, em faria *rock star* [rialles]. Per a això, encara hi sóc a temps.

—**I perquè no?**

—Bé, no dispo de suficients mitjans econòmics. No tinc treball, no em puc permetre fer moltes de les coses que voldria. Abans rebia classes de cant i dansa, ara visc l'instant present, sense planjar-me grans objectius.

—**Es considera una dona alegre i transparent, com l'han dibuixat?**

—Depèn del dia i l'hora, el matí o la tarda, segons. Posseixo una personalitat canviant, pròpia de la gent del signe acuari. No puc definir-me. Sóc un ens estrany.

—**Acabi l'entrevista.**

—Ets dels pocs periodistes que no m'ha preguntat per les meves impressions del Goya que em concediren. ■

